

Απόφαση 287 / 2018 (Α1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 287/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Βασίλειο Πέππα, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη (κωλυομένου του Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου Γεράσιμου Φουρλάνου), Ιωάννη Μπαλιτσάρη, Αγγελική Τζαβάρα, Θωμά Γκατζογιάννη και Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 6 Μαρτίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσεύοντος: Δ. Μ. του Ι., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε αυτοπροσώπως λόγω της δικηγορικής του ιδιότητας και κατέθεσε προτάσεις.

Του αναιρεσιβλήτου: Φ. Γ. του Σ., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Γεώργιο Κιαουλιά και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 26/11/2007 αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Πειραιώς. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 2648/2014 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 492/2015 του Εφετείου Πειραιώς. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσεύων με την από 2/11/2015 αίτησή του και τους από 14/12/2015 πρόσθετους λόγους αυτής.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Θωμάς Γκατζογιάννης ανέγνωσε την από 21/4/2016 έκθεση της κωλυομένης να μετάσχει στη σύνθεση του παρόντος Δικαστηρίου Αρεοπαγίτη Πηνελόπης Ζωντανού, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη των λόγων αναίρεσης. Ο αναιρεσεύων ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως και των προσθέτων λόγων αυτής, ο πληρεξούσιος του αναιρεσιβλήτου την απόρριψή τους και καθένας την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη αίτηση αναίρεσης, και τους παραδεκτά, εντός της προθεσμίας που ορίζεται στη διάταξη του άρθρου 569 παρ. 2 ΚΠολΔ, με ιδιαίτερο δικόγραφο ασκηθέντες

από 14.12.2015 πρόσθετους λόγους αναίρεσης, που επιδόθηκαν στον αναιρεσίβλητο στις 18.1.2015, ήτοι τριάντα πλήρεις ημέρες πριν από την ορισθείσα αρχικά για τη συζήτηση της αναίρεσης δικάσιμο της 9.5.2016, προσβάλλεται η αντιμωλία των διαδικών εκδοθείσα κατά την τακτική διαδικασία 492/2015 τελεσίδικη απόφαση του Εφετείου Πειραιώς, η οποία απέρριψε κατ' ουσίαν την έφεση που είχε ασκήσει ο αναιρεσείων κατά της 2648/2014 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, με την οποία είχε γίνει δεκτή εν μέρει η εναντίον του από 26.11.2007 αγωγή του αναιρεσίβλητου για καταβολή χρηματικής ικανοποίησης για ηθική βλάβη. Η αίτηση αναίρεσης, η οποία ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495 και 564 παρ. 3 ΚΠολΔ) και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής, πρέπει να συνεκδικαστούν λόγω της μεταξύ τους συναφείας.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 1 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται αν δεν εφαρμοστεί ενώ συντρέχουν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί ενώ δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή (ΟΛΑΠ 7/2006). Με το λόγο αυτό ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου κατά την εκτίμηση του νόμου βάσιμου της αγωγής ή των ισχυρισμών των διαδικών, καθώς και τα νομικά σφάλματα κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς. Ελέγχεται, δηλαδή, αν η αγωγή, ένσταση κλπ, ορθώς απορρίφθηκε ως μη νόμιμη ή αν, κατά παράβαση ουσιαστικού κανόνα δικαίου, έγινε δεκτή ως νόμιμη ή απορρίφθηκε ή έγινε δεκτή κατ' ουσίαν (ΟΛΑΠ 27/1998, ΑΠ 538/2012). Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών, που ανελέγκτως δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο και ιδρύεται ο λόγος αυτός αναίρεσης αν οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης καθιστούν εμφανή την παράβαση (ΑΠ 531/2014). Τούτο συμβαίνει όταν το δικαστήριο εφάρμοσε το νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν δεν ήταν αρκετά για την εφαρμογή του ή δεν εφάρμοσε το νόμο παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε αρκούσαν για την εφαρμογή του, καθώς και όταν προέβη σε εσφαλμένη υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών σε διάταξη, στο πραγματικό της οποίας αυτά δεν υπάγονται (ΟΛΑΠ 7/2006, ΑΠ 114/2016). Ο παραπάνω λόγο αναίρεσης, για να είναι ορισμένος πρέπει, σύμφωνα με τα άρθρα 118 αρ. 4, 566 παρ. 1 και 577 παρ. 3 ΚΠολΔ, να καθορίζονται στο αναιρετήριο, κατά τρόπο σαφή, ορισμένο και ευσύνοπτο, τόσο η διάταξη του ουσιαστικού δικαίου που παραβιάσθηκε, όσο και το αποδιδόμενο στην προσβαλλόμενη απόφαση συγκεκριμένο νομικό σφάλμα ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή του ουσιαστικού νόμου (ΟΛΑΠ 20/2005), όταν δε ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου της ουσίας κατά την εκτίμηση της νομικής βασιμότητας της αγωγής ή των ισχυρισμών (ενστάσεων) των διαδικών, καθώς και τα νομικά σφάλματα κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς, πρέπει να εκτίθενται στο αναιρετήριο και οι σχετικές παραδοχές της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, υπό τις οποίες συντελέστηκε η προβαλλόμενη παραβίαση των κανόνων του ουσιαστικού δικαίου (ΟΛΑΠ 20/2005, ΑΠ 532/2017), άλλως, εν ελλείψει της ως άνω αναφοράς, η αναίρεση τυγχάνει αόριστη. Η αοριστία αυτή, που ερευνάται και αυτεπάγγελα από τον Άρειο Πάγο, δεν μπορεί να θεραπευτεί με παραπομπή σε άλλα διαδικαστικά έγγραφα (ΑΠ 1602/2014). Με το λόγο

αυτό δεν επιτρέπεται να πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, υπό την επίκληση ότι αυτή παραβίασε κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που δεν ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο (ΑΠ 472/2017, ΑΠ 905/2017). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση. έλλειψη νόμιμης βάσης της απόφασης, η οποία στοιχειοθετεί τον προβλεπόμενο από τη διάταξη του αριθμού 19 ΚΠολΔ λόγο αναίρεσης, συντρέχει, όταν στο αιτιολογικό της απόφασης, που αποτελεί την ελάχιστοα πρόταση του δικανικού συλλογισμού, δεν περιέχονται καθόλου ή δεν αναφέρονται με σαφήνεια, πληρότητα κα χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία το δικαστήριο της ουσίας στήριξε την κρίση του επί ζητήματος με ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης κι έτσι δεν μπορεί να ελεγχθεί, αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συνέτρεχαν ή όχι οι όροι του κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που εφαρμόστηκε ή αν συνέτρεχαν οι όροι άλλου κανόνα που ήταν εφαρμοστέος αλλά δεν εφαρμόστηκε (ΟΛΑΠ 6/2006, ΑΠ 184/2017). Από την υπόψη διάταξη, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παρ.3 του Συντάγματος, προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος απ' αυτή λόγος αναίρεσης ιδρύεται όταν στην ελάχιστοα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας), ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται, βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου, για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνηση της (ανεπαρκής αιτιολογία) ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία), δηλαδή όταν τα πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν το αποδεικτικό πόρισμά της για κρίσιμο ζήτημα συγκρούονται μεταξύ τους και αλληλοαναιρούνται, αποδυναμώνοντας έτσι την κρίση της απόφασης για την υπαγωγή ή μη της ατομικής περίπτωσης στο πραγματικό συγκεκριμένου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που συνιστά και το νομικό χαρακτηρισμό της ατομικής περίπτωσης. Δεν υπάρχει, όμως, ανεπάρκεια αιτιολογιών, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτικές αλλά πλήρεις αιτιολογίες. Εξ άλλου, το κατά νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της ελάχιστοα πρότασης προσδιορίζεται από τον εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται πλήρως από τις παραδοχές της απόφασης στο αποδεικτικό της πόρισμα, και να μην καταλείπονται αμφιβολίες. Ελλείψεις δε αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα ως προς την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες. Δηλαδή, μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε (ΟΛΑΠ 15/2006, ΑΠ 166/2016). Για να είναι ορισμένος ο από τον αριθμό 19 του ίδιου άρθρου λόγος αναίρεσης, με τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση ότι η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση, πρέπει να μνημονεύονται στο αναιρετήριο, εκτός από τον κανόνα δικαίου που φέρεται ότι παραβιάστηκε, προκειμένου να ελεγχθεί αν υπάρχει, σχετικά με την εφαρμογή του, έλλειψη αιτιολογιών ή αντίφαση ή, κυρίως, ανεπάρκεια αυτών, και: α) οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης ή μνεία ότι αυτή δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, β) ο ισχυρισμός (αγωγικός, ένσταση) και τα περιστατικά που προτάθηκαν για τη θεμελίωσή του, ως προς τον οποίο η έλλειψη, η ανεπάρκεια ή η αντίφαση και η σύνδεσή του με το διατακτικό και γ) εξειδίκευση του σφάλματος του δικαστηρίου, δηλαδή, αν πρόκειται για παντελή έλλειψη αιτιολογίας, μνεία μόνο τούτου, αν πρόκειται για ανεπαρκή αιτιολογία, ποία επιπλέον περιστατικά έπρεπε να αναφέρονται ή ως προς τι υπάρχει έλλειψη νομικού χαρακτηρισμού και, αν πρόκειται για αντιφατικές αιτιολογίες, ποιές είναι αυτές, σε τι συνίσταται η

αντίφαση και από πού προκύπτει. Γενικές εκφράσεις για ανεπάρκεια ή αντιφατικότητα των αιτιολογιών της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν αρκούν, όπως, επίσης, δεν αρκούν οι όλως περιορισμένες, μεμονωμένες και κατ' επιλογήν αποσπασματικές παραδοχές της απόφασης (ΟΛΑΠ 32/1999, ΑΠ 148/2008).

Περαιτέρω, παραμόρφωση του περιεχομένου εγγράφου, που ιδρύει τον αναιρετικό λόγο από τον αρ. 20 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, υπάρχει, όταν το δικαστήριο της ουσίας από εσφαλμένη ανάγνωση αποδεικτικού, με την έννοια των άρθρων 339 και 432 ΚΠολΔ, εγγράφου, δέχθηκε ως περιεχόμενό του καταδήλως διαφορετικό από το πραγματικό, δηλαδή ότι περιέχει περιστατικά προφανώς διάφορα από εκείνα που πράγματι περιλαμβάνει, εξαιτίας της οποίας καταλήγει σε πόρισμα επιζήμιο για τον αναιρεσείοντα. Παραμόρφωση εγγράφου συνιστά πάντως και η παράλειψη του δικαστηρίου να αναγνώσει μέρος του εγγράφου, όταν το μέρος αυτό είναι κρίσιμο για την ουσία της υπόθεσης (ΑΠ 516/2016), Δεν περιλαμβάνει όμως και την περίπτωση που το δικαστήριο, από την εκτίμηση και αξιολόγηση του αληθινού περιεχομένου του εγγράφου, έστω και εσφαλμένως, καταλήγει σε συμπέρασμα αντίθετο από εκείνο που θεωρεί ως ορθό ο αναιρεσείων, γιατί τότε πρόκειται για αιτίαση σχετική με την εκτίμηση πραγμάτων, η οποία, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 561 παρ. 1 ΚΠολΔ, δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο (ΑΠ 25/2017, ΑΠ 1071/2015). Για να ιδρυθεί ο λόγος αυτός, πρέπει το δικαστήριο της ουσίας να έχει στηρίξει το αποδεικτικό του πόρισμα για τη βασιμότητα της αγωγής, ανταγωγής ή ένστασης, αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο στο έγγραφο το περιεχόμενο του οποίου φέρεται ότι παραμορφώθηκε, προϋπόθεση η οποία δεν συντρέχει όταν τούτο εκτιμήθηκε μαζί με άλλα αποδεικτικά μέσα, χωρίς να εξαρθεί η σημασία του σε σχέση με το πόρισμα στο οποίο κατέληξε, για την αλήθεια ή την αναλήθεια του γεγονότος που αποδείχθηκε, γιατί στην περίπτωση αυτή δεν είναι δυνατή η εξακρίβωση της ιδιαίτερης αποδεικτικής σημασίας του (ΑΠ 99/2016, ΑΠ 379/2015). Όμως, δεν συνιστούν "έγγραφο", κατά την έννοια του άρθρου 559 αρ. 20 ΚΠολΔ, εκείνα που δεν χαρακτηρίζονται κατά τα άρθρ. 339 και 432 - 449 ΚΠολΔ, ως αποδεικτικά έγγραφα και απλώς αποτυπώνουν στο περιεχόμενό τους άλλα αποδεικτικά μέσα, όπως είναι οι εκθέσεις με τις γνωμοδοτήσεις πραγματογνωμόνων (ΑΠ 672/2011) ή προσώπων με ειδικές γνώσεις επιστήμης ή τέχνης (ΑΠ 86/2015). Για το ορισμένο του εκ του άρθρου 559 αρ. 20 ΚΠολΔ λόγου αναιρέσης, θα πρέπει στο αναιρετήριο να προσδιορίζεται (α) το αληθινό περιεχόμενο του εγγράφου που φέρεται ότι παραμορφώθηκε, (β) το περιεχόμενο που προσέδωσε σ' αυτό η προσβαλλόμενη απόφαση, ώστε από τη σύγκριση να καθίσταται εμφανές το διαγνωστικό σφάλμα της, (γ) ο ουσιώδης πραγματικός ισχυρισμός για την απόδειξη ή την ανταπόδειξη του οποίου χρησιμοποιήθηκε το έγγραφο και (δ) το επιζήμιο για τον αναιρεσείοντα αποδεικτικό πόρισμα, στο οποίο κατέληξε το δικαστήριο εξ αιτίας της παραμόρφωσης του εγγράφου (ΑΠ 305/2016, ΑΠ 177/2016).

Από τα άρθρα 335, 338, 339, 340 και 346 ΚΠολΔ συνάγεται, ότι το δικαστήριο της ουσίας, προκειμένου να σχηματίσει την κρίση του για το αποδεικτικό πόρισμα όσον αφορά τους πραγματικούς ισχυρισμούς των διαδίκων, οι οποίοι έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και έχουν ανάγκη αποδείξεως, υποχρεούται να λάβει υπόψη όλα τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία επικαλούνται και νομίμως προσκομίζουν οι διάδικοι. Δεν αρκεί η προσκομιδή εγγράφου, αλλά πρέπει να γίνεται και σαφής και ορισμένη επίκληση του εγγράφου αυτού με τις προτάσεις του διαδίκου που το προσκόμισε. Σαφής και ορισμένη

είναι η επίκληση εγγράφου όταν είναι ειδική και από αυτήν προκύπτει η ταυτότητά του (ΑΠ 946/2015). Η παράβαση της ανωτέρω υποχρέωσης του δικαστηρίου της ουσίας, ιδρύει τον προβλεπόμενο από το άρθρο 559 αρ. 11 περ. γ' ΚΠολΔ λόγο αναίρεσης. Για την πληρότητα όμως του ίδιου λόγου αναίρεσης πρέπει στο αναιρετήριο να καθορίζεται το αποδεικτικό μέσο που δεν λήφθηκε υπόψη από το δικαστήριο της ουσίας, μολονότι ήταν παραδεκτό και νόμιμο και να εκτίθεται ότι έγινε επίκληση και παραδεκτή προσαγωγή του στο δικαστήριο εκείνο προς απόδειξη ή ανταπόδειξη κρίσιμου, κατά τα προεκτεθέντα, ισχυρισμού, ο οποίος πρέπει επίσης να εξειδικεύεται στο αναιρετήριο με παράλληλη αναφορά ότι υπήρξε παραδεκτή επίκλησή του στο δικαστήριο της ουσίας (ΑΠ 225/2017, ΑΠ 516/2016). Τέλος, από το άρθρο 932 ΑΚ προκύπτει ότι αν το δικαστήριο της ουσίας δεχθεί ότι από αδικοπραξία κάποιου προκλήθηκε ηθική βλάβη στον παθόντα, μπορεί να επιδικάσει χρηματική ικανοποίηση, με σκοπό να επιτευχθεί μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση της ηθικής βλάβης αυτού. Το ύψος της χρηματικής ικανοποίησης θα καθοριστεί με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και λογικής, έτσι ώστε ο παθών να απολαύει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς από το άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημίωσης για ηθική βλάβη, που δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Κριτήρια δε για τον προσδιορισμό του "εύλογου" ποσού είναι εκείνα τα στοιχεία που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης και κυρίως: το είδος και η βαρύτητα της ηθικής προσβολής, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών και κυρίως του παθόντος, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στον βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του θύματος, οι όλες ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της ηθικής βλάβης. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να οδηγούν τον δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του, όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις, αλλά κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφάρμοζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκείμενων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας του ΑΚ. Η κρίση του δικαστηρίου ουσίας, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης αποφασίζεται (κατ' αρχήν αναιρετικώς ανέλεγκτα), με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι. Επιβάλλεται όμως, σε κάθε περίπτωση να τηρείται, κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος (άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του ισχύοντος Συντάγματος) με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, που αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Τούτο, διότι μια απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση, (όσον αφορά τον παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου, και στην δεύτερη, (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της περιουσίας του, αφού το δικαστήριο επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ ιδιωτών πρέπει, όπως προαναφέρθηκε, να τηρεί μια δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Στο σημείο αυτό

σημειώνεται ότι η έννοια της αναλογικότητας είναι έννοια αυστηρότερη του "ευλόγου" και συνακόλουθα το "εύλογο" εμπεριέχεται αναγκαίως στο "ανάλογο". Άλλωστε την αρχή αυτή, υπό την προεκτεθείσα έννοια, εκφράζει και η υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπό την έννοια ότι πρέπει να υπάρχει μία ανεκτή σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκει κάθε μέτρο, το οποίο αποστερεί ένα άτομο από θεμελιακό δικαίωμά του, όπως από την ιδιοκτησία του. Ενόψει όλων αυτών, η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, ως προς το ύψος του ποσού της επιδικασθείσης χρηματικής ικανοποίησης, πρέπει να ελέγχεται αναιρετικά, για το αν παραβιάζεται ευθέως ή εκ πλαγίου (άρθρο 559 ΚΠολΔ, αναλόγως από τους αρ. 1 ή 19), η αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 2 παρ. 1 και 25 του Συντάγματος) υπό την προεκτεθείσα έννοια, αλλά και όταν διαπιστώνεται υπέρβαση από το δικαστήριο της ουσίας των ακραίων ορίων της διακριτικής του ευχέρειας (ΟΛΑΠ 10/2017, ΟΛΑΠ 9/2015).

Στην προκείμενη περίπτωση, από την παραδεκτή (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ) επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης, προκύπτει ότι μετά από την εκτίμηση των προσκομισθέντων με επίκληση από τους διαδίκους αποδεικτικών μέσων, δέχθηκε τα ακόλουθα: Η Κ. Μ., σύζυγος του αναιρεσειόντος, είχε ασκήσει αγωγή σε βάρος της αδελφής της Α. Λ. και του σωματείου με την επωνυμία "...", ισχυριζόμενη πλαστότητα της από 10.3.2002 ιδιόγραφης διαθήκης της αποβιώσασας αδελφής της Μ. Β., με την οποία εγκαθιστούσε αυτούς κληρονόμους της. Στη σχετική δίκη ορίστηκε από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο πραγματογνώμονας ο αναιρεσίβλητος προκειμένου να διενεργήσει γραφολογική πραγματογνωμοσύνη αναφορικά με τη γνησιότητα ή μη αυτής, το πόρισμά του δε, όπως διατυπώθηκε στην .../20.11.2006 έκθεση πραγματογνωμοσύνης ήταν ότι η διαθήκη ήταν γνήσια, έχοντας εξ ολοκλήρου γραφεί, χρονολογηθεί και υπογραφεί με το χέρι της διαθέτιδος. Ότι, ακολούθως, η Κ. Μ. κατέθεσε ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Πειραιώς την από 20.11.2006 μήνυση, με βάση την οποία ασκήθηκε εναντίον του αναιρεσίβλητου ποινική δίωξη για τις αξιόποινες πράξεις της ψευδούς βεβαίωσης, της υπεξαγωγής εγγράφων, της υπόθαλψης εγκληματιών, της απάτης επί δικαστηρίω, της απάτης σε βάρος της ίδιας, της εκβίασης, της ψευδούς καταμήνυσης και της συκοφαντικής δυσφήμισης, με αφορμή την ιδιότητά του ως πραγματογνώμονα στη ως άνω δίκη και το συμπέρασμα της έκθεσής του. Επίσης, η Κ. Μ. άσκησε εναντίον του την από 15.12.2006 αγωγή της για καταβολή χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, εξαιτίας της επικαλούμενης αδικοπρακτικής συμπεριφοράς του με βάση αντίστοιχο περιεχόμενο με εκείνο της μήνυσης. Μετά από αυτά, ο αναιρεσίβλητος, υπέβαλε στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Πειραιά μήνυση σε βάρος της Κ. Μ. και του αναιρεσειόντος συζύγου της, ζητώντας την ποινική δίωξη αυτών για τις καταγγελλόμενες ως διαπραχθείσες με βάση τα πιο πάνω δικόγραφα της πρώτης αξιόποινες πράξεις, αποδίδοντας στον αναιρεσειόντα ηθική αυτοουργία στην τέλεση αυτών, αλλά και την από 26.11.2007 αγωγή του, με την οποία ζήτησε να υποχρεωθεί ο αναιρεσειών και η μη διάδικος στην παρούσα δίκη σύζυγος αυτού Κ. Μ., να καταβάλουν σ' αυτόν ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που του προκάλεσαν με την υποβολή από τη δεύτερη σε βάρος του, της ως άνω μήνυσης και της αγωγής, ισχυριζόμενος ότι το περιεχόμενο της μήνυσης και της αγωγής ήταν ψευδές, η ανωτέρω γνώριζε ότι αυτό ήταν ψευδές και με τις τελεσθείσες με αυτές σε βάρος του αξιόποινες πράξεις της συκοφαντικής δυσφήμισης, της

ψευδούς καταμήνυσης και της ψευδορκίας μάρτυρα, προσέβαλε την προσωπικότητα αυτού ως ατόμου και αξιωματικού της Ελληνικής Αστυνομίας. Ισχυρίστηκε δε ως προς τον αναιρεσίβλητο ότι αυτός ήταν ο ηθικός αυτουργός στην τέλεση από τη σύζυγό του των σε βάρος του άδικων πράξεων, καθόσον αυτός, ως δικηγόρος και πληρεξούσιος της συζύγου του, δεν περιορίστηκε να δίνει σ' αυτήν συμβουλές, αλλά με πειθώ, φορτικότητα και παραινέσεις την έπεισε να τελέσει σε βάρος του αναιρεσίβλητου τις ως άνω αξιόποινες πράξεις και έτσι προσέβαλε και αυτός την προσωπικότητά του. Στη συνέχεια το Εφετείο, μετά από αξιολόγηση του αποδεικτικού υλικού και κάθε επιμέρους άδικης πράξης που αποδίδονταν στην αναιρεσίβλητο, δέχθηκε ότι πράγματι με την υποβολή από την Κ. Μ. της αναφερόμενης μήνυσης και αγωγής της, των οποίων το περιεχόμενο ως προς τις αποδιδόμενες ως διαπραχθείσες από αυτόν αξιόποινες πράξεις ήταν ψευδές, η ίδια δε γνώριζε τούτο, με πρόθεση έβλαψε αυτή την τιμή και υπόληψη του αναιρεσίβλητου, αφού οι ισχυρισμοί της ήταν συκοφαντικοί για το πρόσωπό του, η ίδια δε είχε βεβαιώσει ενόρκως το περιεχόμενο της μηνύσεώς της, ως αληθές, καθώς επίσης και ότι ηθικός αυτουργός στις παραπάνω άδικες πράξεις της συζύγου του ήταν ο αναιρεσίβλητος, καθόσον δεν περιορίστηκε ως πληρεξούσιος δικηγόρος της να δίνει σ' αυτήν συμβουλές, αλλά με πειθώ, φορτικότητα και παραινέσεις την έπεισε να τελέσει σε βάρος του αναιρεσίβλητου τις άδικες πράξεις και έτσι προσέβαλε και αυτός με πρόθεση παράνομα την προσωπικότητα εκείνου. Με τις παραδοχές αυτές και απορρίπτοντας κατ' ουσίαν την ένσταση του αναιρεσίβλητου ότι ενήργησε για την εκτέλεση νομίμου καθήκοντος, ως δικηγόρος της συζύγου του, το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφαση, απέρριψε την έφεση που είχε ασκήσει ο αναιρεσίβλητος κατά της 2648/2014 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιά που είχε δεχθεί τα ίδια και είχε αναγνωρίσει ότι ο αναιρεσίβλητος είχε υποχρέωση να πληρώσει στον αναιρεσίβλητο χρηματική ικανοποίηση ποσού δεκαπέντε χιλιάδων ευρώ με το νόμιμο τόκο. Με την αίτηση αναίρεσης, ο αναιρεσίβλητος προσάπτει στην προσβαλλόμενη απόφαση τις εκ του άρθρου 559 αρ. 1, 19 και 20 ΚΠολΔ πλημμέλειες. Ειδικότερα, με το στοιχείο Α-1 του αναιρετήριου, αφού αποδίδει στον πραγματογνώμονα αναιρεσίβλητο ότι στην έκθεσή του περιέχει αμφιβολίες σχετικά με το εάν η ιδιόγραφη διαθήκη και η χρησιμεύσασα ως συγκριτικό της υπογραφής της διαθήτιδας έγγραφο από 23.5.2002 εξουσιοδότηση αυτής, γράφτηκαν και υπογράφηκαν κατά τις ημερομηνίες που αναφέρουν, καθώς και ότι περιέχει αντιφάσεις, αξιολογεί ακολούθως το σχετικό πόρισμά του και διατείνεται ότι με βάση τις αμφιβολίες και αντιφάσεις θα έπρεπε ο πραγματογνώμων να αποφανθεί ότι δεν γνωρίζει εάν τα έγγραφα αυτά είναι γνήσια, η προσβαλλόμενη παρέβλεψε τις πλημμέλειες αυτές της έκθεσης πραγματογνωμοσύνης. Ότι, μολονότι η σύζυγός του, η οποία είχε δικαίωμα και καθήκον να καταγγείλει στις αρμόδιες αρχές αυτεπαγγέλτως διωκόμενες πράξεις, αλλά και για την υποστήριξη των συμφερόντων της, έδωσε σ' αυτόν την εντολή να υποβάλει μήνυση και αγωγή εναντίον του αναιρεσίβλητου, και αυτός, ως πληρεξούσιος δικηγόρος, όφειλε να δεχθεί την εντολή, και με την ιδιότητα αυτή χειρίστηκε το θέμα, έχοντας προς τούτο καθήκον παρά το ότι αφορούσε υπόθεση μέλους της οικογενείας του, η προσβαλλόμενη τον καταδίκασε στη χρηματική ικανοποίηση με την αιτιολογία ότι είναι ηθικός αυτουργός. Με το στοιχείο 2 του δικογράφου της αναίρεσης, αναφέρει ότι η προσβαλλόμενη, σχετικά με την άδικη πράξη της υπεξαγωγής εγγράφων, δέχεται παράδοση των πρωτοτύπων των εγγράφων από τον αναιρεσίβλητο στον αναιρεσίβλητο στη ΓΑΔΑ, με το στοιχείο 3 εμμένει στο χαρακτηρισμό ως εκβιαστικής της συμπεριφοράς του αναιρεσίβλητου, υπό τα επικαλούμενα απ' αυτόν περιστατικά ότι εάν

δεν προκαταβάλλονταν η αμοιβή δεν θα διενεργούσε την πραγματογνωμοσύνη, με το στοιχείο 4 ότι η απόφαση δεν είναι νόμιμη, καθόσον ως πληρεξούσιος δικηγόρος περιέλαβε το περιεχόμενο της μήνυσης και της αγωγής για λογαριασμό της συζύγου του, χωρίς να είναι ανάγκη να ερωτάται η εντολέας ως προς κάθε επιμέρους περιστατικό ή έκφραση, ενόψει μάλιστα του ότι δεν είναι αυτή τυχαίο άτομο, αλλά ανώτατη υπάλληλος του Υπουργείου ..., με νομική κατάρτιση και γνώριζε τι ήθελε και δεν έπρεπε να την πείσει εκείνος με φορτικότητα και παραινήσεις ως προς το περιεχόμενο των δικογράφων της, ότι το 595/2011 βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά που απάλλαξε τον αναιρεσίβλητο από τις κατηγορίες αποφάνθηκε ότι δεν πρέπει να επιβληθεί σε βάρος τους η δικαστική δαπάνη διότι δεν είχαν δόλο στην τέλεση των πράξεων και συνεπώς συντρέχει δεδικασμένο ως προς την αθωότητά τους, ενώ με το στοιχείο 5 εκθέτει ως προς την αναφορά της προσβαλλόμενης απόφασης στην πραγματογνωμοσύνη της τέως τεχνικής συμβούλου της συζύγου του, Δ., ότι η απόφαση αν και κατά κόρον αναφέρεται σ' αυτή, παραλείπει να αναφέρει τις αλληπάλληλες καταδίκες της πραγματογνώμονα για πλαστογράφηση των αρχικών της πραγματογνωμοσυνών που ήταν αληθείς, γνήσιες και τεκμηριωμένες περί του ότι η ιδιόγραφη διαθήκη και η εξουσιοδότηση είναι πλαστά έγγραφα, με την παράλειψη δε αυτή εκδόθηκε η 871/2008 απόφαση του Εφετείου Πειραιά που έκρινε γνήσια τη διαθήκη. Με το στοιχείο 6 ο αναιρεσείων εκθέτει ότι η καταδίκη του από το Πενταμελές Εφετείο Πειραιά και η αθώωση του αναιρεσίβλητου με βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά, οφείλεται σε κακή διαχείριση των υποθέσεων από το Δικαστήριο και δεν αποτελούν δεδικασμένο στην ένδικη πολιτική δίκη, αλλά μόνο συνεκτιμώνται, το δε Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων Πειραιά συνεκτιμώντας και τις αποφάσεις αυτές εξέδωσε την 1424/2014 απόφαση. με την οποία δέχθηκε την πλαστότητα της διαθήκης και της εξουσιοδότησης, ώστε να στερείται αξιοπιστίας η πραγματογνωμοσύνη του αναιρεσειόντος. Τέλος, με στοιχείο Β της αίτησης, ο αναιρεσείων ισχυριζόμενος ότι ο αναιρεσίβλητος είχε δόλο στα αποδιδόμενα λάθη και παρανομίες, αφού παραβιάζουν την κοινή λογική και τους φυσικούς νόμους ένα άτομο αποδεδειγμένα φυτό να σκέπτεται να γράφει και να υπογράφει, αλλά και αν ακόμη δεν είχε δόλο, το επικρασθέν ποσό των 15000 ευρώ, το οποίο με τους τόκους ανέρχεται ήδη σε 30000 ευρώ, υπό τις σημερινές οικονομικές συνθήκες και συγκυρίες και το μέγεθος της περιουσιακής καταστροφής που επιφέρει η εσφαλμένη γνωμοδότηση του αναιρεσίβλητου, και να προσθέσουμε και την ξεχωριστή δίωξη αυτού κατά του γιου του αναιρεσειόντος, ως κληρονόμου της μητέρας του αρχικά εναγόμενης η οποία αν έχει την ίδια τύχη και το Δικαστήριο παρασυρόμενο επικδικάσει το ίδιο ποσό, θα φθάσει συνολικά τις 60000 ευρώ, είναι υπέρογκο και παραβιάζεται κατάφορα η αρχή της αναλογικότητας. Επίσης, στο δικόγραφο των πρόσθετων λόγων, ο αναιρεσείων αφού ενσωματώνει τα ειδικά αναφερόμενα έγγραφα με υπογραφές της διαθέτιδας Μ. Β., συνταχθέντα κατά τη διάρκεια της ασθένειάς της, προς σύγκριση με τα επίμαχα έγγραφα, ήτοι τη διαθήκη και την εξουσιοδότηση, συγκρίνει δε ο ίδιος τις υπογραφές που υπάρχουν στα έγγραφα αυτά και καταλήγει στο συμπέρασμα της πλαστότητας της υπογραφής που έχει τεθεί στα δύο τελευταία (τα επίμαχα), αναφέρεται στο γεγονός ότι η διαθέτης υπέστη δεύτερο εγκεφαλικό επεισόδιο, στις 5.2.2002, από το οποίο ποτέ δεν αποκαταστάθηκε η υγεία της, κρίνοντας την αντίθετη παραδοχή της προσβαλλόμενης απόφασης και ότι αυτή παραλείπει να αναφερθεί στο τελικό συμπέρασμα της .../2003 έκθεσης πραγματογνωμοσύνης του ψυχιάτρου Ν. Π. περί της καταστάσεως της υγείας της Μ. Β., ότι η τελευταία "πάσχει από

αγγελιακή άνοια η οποία της αποκλείει τη δυνατότητα εν όλω να φροντίζει μόνη της για τις υποθέσεις της", πράγμα που δέχονται στις γνωματεύσεις τους και οι ψυχίατροι Ν. Π. και Α. Γ., εκθέτει ότι δεν είχε λόγο η Μ. Β. να αλλάξει την αρχική της δημόσια διαθήκη με την οποία τιμούσε τις δύο αδελφές της, ότι ο αναιρεσίβλητος διαψεύδει τον ισχυρισμό του ότι η εξουσιοδότηση είναι το μόνο έγγραφο που καταρτίστηκε κατά τη διάρκεια της ασθένειας της διαθέτιδας, παρά ταύτα η προσβαλλόμενη δε έλαβε υπόψη της τα έγγραφα αυτά με τη γραφή και τις υπογραφές της διαθέτιδας. Ότι ο ίδιος δεν έχει ευθύνη αφού ανέλαβε την υπόθεση ύστερα από εντολή της συζύγου του ως πληρεξούσιος δικηγόρος της, για την άσκηση νομίμου δικαιώματος, ενόψει και του ότι και η σύζυγός του είχε νομική πανεπιστημιακή κατάρτιση και ήταν ανώτατη υπάλληλος του Υπουργείου ... και γνώριζε τι έκανε, ώστε να μην είναι αυτός ηθικός αυτουργός. Με το περιεχόμενο αυτό αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση τις πλημμέλειες από τους αρ. 1, 19 και 20 ΚΠολΔ. Με το ως άνω περιεχόμενο οι λόγοι αναίρεσης είναι απαράδεκτοι, καθόσον είναι αόριστοι. Τούτο διότι: α) Για τον εκ του αρ. 1 άρθρου 559 ΚΠολΔ, λόγο, ο αναιρεσείων δεν εκθέτει την ιστορική βάση και το αίτημα της αγωγής, τις διατάξεις συγκεκριμένου ουσιαστικού νόμου που παραβιάστηκαν και δεν εξειδικεύει το νομικό σφάλμα της προσβαλλόμενης απόφασης, β) για τον εκ του αρ. 19 του ίδιου άρθρου λόγο, δεν εκθέτει σε τι συνίσταται η παραβίαση του νόμου και η έλλειψη νόμιμης βάσης, ποιος κανόνας δικαίου παραβιάστηκε, ποιες είναι οι παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, καθόσον δεν αρκεί η χρησιμοποίηση φράσεων αυτής, αποσπασματικών μάλιστα, ούτε εξειδικεύονται τα σφάλματα του Εφετείου, δηλαδή εάν πρόκειται για παντελή έλλειψη αιτιολογιών, ή ανεπάρκεια αιτιολογιών ή αντιφάσεις μεταξύ αυτών, γ) ως προς την εκ του αρ. 20 του ως άνω άρθρου πλημμέλεια, διότι δεν προσδιορίζει τα συγκεκριμένα από τα αναφερόμενα στο δικόγραφο της αναίρεσης και των πρόσθετων λόγων έγγραφα των οποίων το περιεχόμενο παραμόρφωσε το Εφετείο, δεν αναφέρεται το αληθές περιεχόμενο των φερόμενων ως παραμορφωθέντων εγγράφων, ούτε το διαγνωστικό λάθος στο οποίο υπέπεσε το Δικαστήριο, σε τι συνίσταται δηλαδή η παραμόρφωση, αφού δεν αναφέρεται σε εσφαλμένη ανάγνωση εγγράφου, με την έννοια ότι έχει εσφαλμένη παραδοχή ότι το έγγραφο περιέχει περιστατικά προδήλως διαφορετικά από εκείνα που πράγματι διαλαμβάνει, χωρίς να αρκεί η παρά την εκτίμηση και αξιολόγηση του αληθινού περιεχομένου των εγγράφων, κατάληξη του Εφετείου σε εσφαλμένο, κατά τον αναιρεσείοντα, συμπέρασμα, αντίθετο από εκείνο που θεωρεί αυτός ως ορθό, ούτε αναφέρεται ότι το Εφετείο για την παραπάνω επιζήμια για τον αναιρεσείοντα κρίση σχημάτισε αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο από το έγγραφο που φέρεται ως παραμορφωμένο, κατά το μέρος δε που η παραμόρφωση αναφέρεται τυχόν στην .../2003 πραγματογνωμοσύνη του ψυχιάτρου Ν. Π., ο λόγος είναι απαράδεκτος, καθόσον, η έκθεση με τη γνωμοδότηση του πραγματογνώμονα δεν αποτελεί αποδεικτικό έγγραφο κατά τα άρθρα 339 και 432 - 449 του ΚΠολΔ, που να ιδρύει τον ως άνω λόγο αναίρεσης, και δ) ως προς τον εκ του αρ. 11 περ. γ' του ίδιου άρθρου λόγο αναίρεσης, όπως εκτιμάται, η περικοπή του πρόσθετου λόγου αναίρεσης ότι "τα ως άνω έγγραφα με τις υπογραφές και τη γραφή της Μ. Β. - και κυρίως της περιόδου ασθένειας αυτής, ουδόλως ελήφθησαν υπόψη από την προσβαλλόμενη απόφαση καίτοι έχουν αποκλειστική σημασία για την διάγνωση της αληθείας", καθόσον ο αναιρεσείων, δεν αναφέρει στο δικόγραφο των πρόσθετων λόγων, ότι τα έγγραφα αυτά επικαλέστηκε και προσκόμισε στο Δικαστήριο της ουσίας, ε) ως προς το ότι το Εφετείο, παραβίασε, κατά τον καθορισμό του ύψους της επιδικασθείσας υπέρ του αναιρεσίβλητου, χρηματικής ικανοποίησης, την αρχή της

αναλογικότητας, καθόσον δεν εκτίθενται τα στοιχεία με βάση τα οποία η προσβαλλόμενη απόφαση προσδιόρισε τη χρηματική ικανοποίηση, ήτοι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ως προς την τέλεση της αδικοπραξίας, ώστε να προκύπτει το είδος και η βαρύτητα της προσβολής, και οι ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της βλάβης, ο βαθμός της υπαιτιότητας του αναιρεσιόντος στην προσβολή του αναιρεσίβλητου, ώστε να κριθεί η επικαλούμενη παραβίαση από το Εφετείο της αρχής της αναλογικότητας κατά τον προσδιορισμό της χρηματικής ικανοποίησης που επιδίκασε, αρκούμενος στην αναφορά των δικών του ισχυρισμών ότι δεν είχε δόλο και ότι με βάση τις οικονομικές συνθήκες και συγκυρίες και το μέγεθος της περιουσιακής καταστροφής που επιφέρει η εσφαλμένη γνωμοδότηση του αναιρεσίβλητου, το ποσό που επιδικάστηκε είναι υπέρογκο. Εξάλλου, σχετικά με τον ισχυρισμό που περιλαμβάνεται στο στοιχείο 4 του αναιρετήριου, ότι με διάταξή του στο 595/2011 βούλευμα, με το οποίο απάλλαξε τον αναιρεσίβλητο, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Πειραιώς, αποφάνθηκε ότι δεν πρέπει να επιβληθεί σε βάρος του αναιρεσιόντος και της συζύγου του η δικαστική δαπάνη καθόσον δεν είχαν δόλο και επομένως υπάρχει δεδικασμένο περί της αθωότητάς τους, εκτιμώντας ότι με αυτόν αποδίδεται στο Εφετείο πλημμέλεια από τον αρ. 16 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με την έννοια ότι δέχθηκε τη μη ύπαρξη δεδικασμένου ως προς την τέλεση των άδικων πράξεων και το δόλο τους, είναι, ως λόγος αναίρεσης, μη νόμιμος, αφού η διάταξη ποινικής απόφασης ή βουλεύματος που απαλλάσσει το μηνυτή από τα δικαστικά έξοδα, επειδή δεν υπέβαλε τη μήνυση από δόλο ή αμέλεια, δεν συνιστά κατάφαση δεδικασμένου και μάλιστα ως προς το δόλο του αναιρεσιόντος (ΑΠ 666/2014, ΑΠ 1859/2009). Πρέπει δε να σημειωθεί, ότι όλες οι αναφερόμενες λοιπές του αναιρετηρίου αιτιάσεις, είναι απαράδεκτες, διότι με αυτές, υπό την επίφαση της συνδρομής των προϋποθέσεων θεμελίωσής τους στο άρθρο 559 αρ. 1 και 19 ΚΠολΔ, πλήττεται η αναιρετικά ανέλεγκτη, κατά το άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ, κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, καθόσον ανάγονται στην εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, την αιτιολόγηση, το συσχετισμό και την ανάλυση των αποδείξεων από το Εφετείο, καθώς και στη σαφήνεια, επάρκεια και πειστικότητα των επιχειρημάτων, με βάση τα οποία αυτό στήριξε το σαφές αποδεικτικό του πόρισμα. Κατ' ακολουθία, πρέπει να απορριφθεί η από 2.11.2015 αίτηση για αναίρεση της 492/2015 απόφασης του Εφετείου Πειραιώς, καθώς και οι από 14.12.2015 πρόσθετοι λόγοι αναίρεσης και να διαταχθεί, κατά την παρ. 4 του άρθρου 495 ΚΠολΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 4055/2012, η εισαγωγή στο δημόσιο ταμείο των παραβόλων που κατατέθηκαν από τον αναιρεσιόντα υπέρ του Δημοσίου και του ΤΑ.Χ.ΔΙ.Κ., κατά την άσκηση της αίτησης αναίρεσης και επισυνάφθηκαν στη σχετική από 2.11.2015 έκθεση κατάθεσης της Γραμματέα του Εφετείου Πειραιώς. Εξάλλου, ο αναιρεσιών που νικήθηκε πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσίβλητου, κατά το σχετικό αίτημα του τελευταίου (άρθρα 176, 183, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 2.11.2015 αίτηση του Δ. Μ. για αναίρεση της 492/2015 απόφασης του Εφετείου Πειραιώς και τους από 14.12.2015 πρόσθετους λόγους αναίρεσης.

Διατάσσει την εισαγωγή στο δημόσιο ταμείο των παραβόλων υπέρ του Δημοσίου και υπέρ του ΤΑ.Χ.ΔΙ.Κ. που κατατέθηκαν κατά την άσκηση της αναίρεσης.

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων του αναιρεσίβλητου, τα οποία ορίζει σε δύο χιλιάδες επτακόσια (2700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 5 Σεπτεμβρίου 2017.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ και νυν Πρόεδρος του Αρείου Πάγου Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στις 7 Φεβρουαρίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ